

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 104. An contritio, quæ justificat sine Sacramento, secum patiatur spem
& timorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

peccata, adeoque si postea quis in mortale nabiatur, signum esse, quod antea non habuerit contritionem. Hæc aliaque similia Rigoristæ principia non videntur probabilia, possumque dare occasionem dicendi contritionem esse moraliter impossibilem, sicutque homines Sacramento destitutos conjiciendi in desperatione.

772. Q. 104. An contritio, quæ justificat sine Sacramento, secum patiatur spem & timorem. R. S. I. L. Drou d. 4. c. 3. §. 3. docet illam solam contritionem esse perfectam & justificare sine Sacramento, quæ foras mittit timorem, secundum illud Joan. 4. v. 8. Charitas perfecta foras mittit timorem, quoniam timor pœnam habet, qui autem timet, non est perfectus in charitate. Consequenter inferit Martyr pateretur mortem simul ex motivo timoris inferni, habiturum charitatem imperfectam. Sed opinio illa est contra communem, & adversatur S. Th. 2. 2. q. 19. a. 6. O. Timor penitentia stare cum charitate sicut & amor sui: In 3. dil. 34. q. 2. a. 2. quæstiū. 3. Timor servilis manet adveniente charitate, quantum ad Substantiam, sed non quantum ad servilitatem. a. 3. quæst. 2. Timore pœnas eternas non est actus timoris initialis, sed conpatitur secum istum actum, sicut & timor castus hinc.

773. §. 2. Tenendum est tanquam certum, quod charitati perfectæ justificanti sine Sacramento non obster, quod ei adsit supernaturalis spes præmii vel timor pœnæ, nam imprimis Iust. XII. die 12. Martii 1699. damnavit propositiones Cameracensis, quibus asserebat talem aliquando esse statum charitatis perfectæ, ut excluderet spem & metum, inter illas enim sunt hæc: 1. Datur habitualis status amoris, qui est charitas pura & sine ulla admixtione motivi proprii in teresse.

teresse. Neque timor pœnarum neque desiderium remunerationum habent amplius in eo partem &c. 2. In statu vita contemplativa sive unitiva amittitur omne motivum interessatum timoris & spei. 23. Purus amor ipse solus constituit notam viam interiorum, & tunc evadit unicum principium & unicum motivum omnium actuum, qui deliberati & meritorii sunt. Deinde viri sanctissimi in fine vitæ quando procul dubio implebant præceptum perfecti amoris erga Deum & perfectæ contritionis, de quo præcepto dicam n. 2009. leguntur habuisse ingentem timorem ratione divinorum judiciorum, sic S. Hilarion, de quo in Breviario Romano ad 21. Octobris, *Cum extremo fere spiritu conflictaretur dicebat egredere quid times? egredere anima mea, quid dubitas? septuaginta propè annis servisti Christo, & mortem times? quibus in verbis spiritum exhalavit.* Innumera sunt ejusmodi exempla. Ratio à priori est, quia nullus actus supernaturalis de se pugnat cum charitate perfecta, cùm omnis actus supernaturalis sit ex impulsu Dei, qui in se charitas est, & Author perfectissimæ charitatis in nobis, Deus autem non pugnet cum se ipso, atqui spes vel timor, de quibus loquimur, sunt actus supernaturales, quales esse posse, fide certum est, ergo non pugnant cum charitate perfecta. Unde quando scriptura & SS. PP. dicunt, quod *charitas foras mittat timorem*, intelligunt timorem serviliter servilem, inordinatum, immoderatum: hoc tamen etiam verum est, & hoc fortasse volunt aliquando, quod quantò aliquis magis ardenter & purè amat Deum, tantò minus soleat attendere ad motiva etiam supernaturalia spei vel timoris, uti habet S. Tho. supra a. 10. O. his verbis:

Dd 2

Quantò

Quantò aliquis magis diligit Deum, tantò ministrat pœnam, primo quidem, quia minus attendit proprium bonum, cui contrariatur pœna; secundo quia firmius inhærens magis confidit de præmio, & per consequens minus timet de pœna. Sed fallum est & inde male infertur, quod charitas non patitur, aut de se repugnet spei vel timori supernaturali, hinc S. Tho. ad 3. addit, Amor charitatis augmentatus, reverentiam timoris non minuit, sed auget. Videri potest Palav. à n. 152. item Corr. à Lapide in eum locum Apostoli; item dicenda hic à n. 1742. ubi practicè ostendam, quomodo per attritionem ex spe & metu assurgere debemus ad perfectam contritionem.

Obji. Si motiva charitatis & timoris non pugnant, ergo poterit unicus actus procedere ex motivo charitatis & timoris, hoc autem implicat, quia actus charitatis debet procedere ex motivo solius bonitatis Dei, & pro motivo, cui habere solum Deum. R. 1. Si ista duo motiva non possint influere in unum eundemque actum, influant in duos, & sic salvatur, quod dixi. R. 2. c. seq. cum S. Th. in 3. dist. 34. q. 2. a. 3. quæstiū. 2. ad 1. Timor initialis non includit servile secundum essentiam, sed in quantum concurrunt ad unum actum imperandum. Et talis actus respiciet charitatis & timoris, qui prout erit charitatis, respiciet solam bonitatem Dei & Deum ut finem, cui; prout erit timoris, respiciet penam & pro fine, cui, habebit hominem ipsum: sicut actus, qui simul est fidei divinæ & humanæ, prout est fidei divinæ, respicit solam Dei auctoritatem; prout est fidei humanæ, solam auctoritatem hominum. Et similiter loqui solemus de actu, qui simul esset fidei, scientiæ & opinioniæ.